

kurrenceloven. Det er derfor fundet hensigtsmæssigt og konsekvent at regulere offentlighedsspørgsmålet på samme måde, som det er sket i konkurrenceloven.

Ved at gøre dette sikres det, at virksomheder ikke behandles forskelligt i sager, der i vidt omfang må forventes at indeholde de samme typer information. Praksis efter konkurrenceloven vil derfor være vejledende for fortolkningen af stk. 3.

En væsentlig årsag til, at der ikke er almindelig offentlighed i konkurrencesager er, at der indgår oplysninger, som isoleret set ikke ville kunne undtages fra offentlighed efter lov om offentlighed i forvaltningen. Samlet vil udleveringen af disse oplysninger imidlertid kunne give et meget klart og detaljeret billede af konkurrenceforholdene på det pågældende marked i Danmark. Der tænkes fx på oplysninger om virksomheders markedsandele og prispolitik. Udenlandske virksomheder vil således kunne få stillet en markedsundersøgelse til rådighed i forbindelse med strategiske overvejelser om indtrængen på det danske marked. Danske virksomheder har ikke en tilsvarende mulighed for at få oplysninger om udenlandske virksomheder og markeder. Udenlandske virksomheder ville dermed opnå en uberettiget konkurrencemæssig fordel på bekostning af danske virksomheder.

Efter stk. 3, andet punktum, kan den person eller virksomhed, som ikke er part i den pågældende sag, men hvis forhold er omtalt i et dokument, forlange at blive gjort bekendt med de oplysninger, der direkte vedrører vedkommende.

Efter konkurrenceloven er det allerede praksis, at virksomheder har adgang til oplysninger, der omhandler dem selv uden at de nødvendigvis er part i den pågældende sag, men det er fundet hensigtsmæssigt, at princippet udtrykkeligt fremgår af stk. 3.

Efter stk. 4 kan der ske offentliggørelse af Konkurrencestyrelsens afgørelser efter stk. 1 samt Konkurrencestyrelsens rapport efter stk. 6.

Ved offentliggørelse foreskriver stk. 5, at de i bestemmelsen opregnede oplysninger ikke må offentliggøres, for så vidt det er af væsentlig økonomisk betydning for den person eller virksomhed, oplysningen angår. § 11, stk. 5, svarer til bestemmelsen i konkurrencelovens § 13, stk. 4. Udgangspunktet er, at offentliggørelsen skal give offentligheden den fornødne indsigt i de afgørelser, som træffes, således at praksis kan blive kendt. Fra dette udgangspunkt gøres der imidlertid undtagelse for oplysninger af teknisk karakter samt drifts- og forretningshemmeligheder, der er af væsentlig økonomisk betydning for de berørte.

Konkurrencerådets praksis efter konkurrenceloven vil være vejledende for fortolkningen af § 11, stk. 5.

Parternes rettigheder er reguleret efter forvaltningsloven og berøres derfor ikke af forslaget.

Efter stk. 6 pålægges Konkurrencestyrelsen én gang årligt at udarbejde en rapport til erhvervsministeren om de vilkår og priser, som fastsættes på det danske marked for betalingskorttransaktioner.

Forslaget er begrundet i, at erhvervsministeren én gang årligt bør modtage en rapport om de konkurrence-rettelige konsekvenser af den foreslåede ændring af § 20. Der bør i rapporten være en beskrivelse af det seneste års udvikling på markedet for betalingskortsystemer, herunder eventuel tilkomst af nye aktører på det danske marked. Rapporten bør endvidere indeholde en beskrivelse af, om det har været nødvendigt i det forløbne år at anvende hjemmelen til indgreb i den foreslåede § 20 a, stk. 2, og hvad disse indgreb i givet fald har bestået i.

Rapporten bør også indeholde en vurdering af, om indgrebsmulighederne på baggrund af de behandlede sager anses for tilstrækkelige, og i givet fald overveje alternativer.

Rapporten bør evalueres af det panel, som vurderer konkurrenceforudsætningerne på betalingskortmarkedet jf. bemærkningerne til nr. 12. Panelet bør vurdere situationen på betalingskortmarkedet, effekten af de foretagne indgreb og stille forslag til eventuelle ændringer eller forbedringer.

Rapporten bør afgives første gang 1. april 2000 og anden gang den 1. april 2001.

Til nr. 4.

Efter den gældende bestemmelse i § 20, stk. 1, må omkostningerne ved driften af et betalingssystem ikke pålægges de tilsluttede betalingsmodtagere (forretninger), men derimod kun kortindehaveren (forbrugeren) eller kortudstederen selv.

§ 20, stk. 1, indebærer derfor, at der er risiko for, at nye betalingssystemer – og navnlig elektroniske betalingssystemer til de nye handelsformer – ikke vil blive udviklet og stillet til rådighed for danske virksomheder og forbrugere i samme omfang som for virksomheder og forbrugere i udlandet.

Dette skyldes, at udbyderne af disse systemer ikke vil kunne få driften finansieret via betalingsmodtagerne, og at der er risiko for, at forbrugerne ikke er villige til at betale for disse systemer, idet forbrugerne indtil dato i høj grad har kunnet bruge fx Dankortet uden at skulle betale direkte herfor. Forbrugerne har derfor så at sige den opfattelse, at det er og bør være gratis at anvende et betalingssystem.

Uden en videreudvikling af den danske betalingsinfrastruktur vil såvel forretningerne som IT-virksomhe-